

Arrest

**nr. 60 409 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 9 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Sinds 2003 werkte u voor een bedrijf dat Lada's transporteerde vanuit Rusland naar Armenië. Sinds 2005 werden de wagens via Poti (Georgië) geïmporteerd, vanwaar u ze met ongeveer 50 man ging ophalen en naar Armenië reed. Op 1 en 2 maart 2008 nam u deel aan de protestmanifestaties in Jerevan, als sympathisant van Levon ter Petrosian. U bracht er ook mensen naartoe die wilden deelnemen. Op 5 maart 2008 werd u thuis 's morgens vroeg opgepakt en gedurende vijf dagen in het gebouw van de KGB in Jerevan vastgehouden. Daarna werd u vrijgelaten. De maanden daarna werd u door de politie in uw dorp Tcharentsavan (Armenië) meermaals tegengehouden en beboet. Zij wilden zaken in uw schoenen schuiven waarvoor u niet verantwoordelijk was. Tijdens uw reizen naar Georgië ontmoette u per toeval een Azerische vriend van u waarmee u uw legerdienst had gedaan in de jaren '80. U ontmoette hem en een andere Azerische vriend uit uw legerdienst enkele keren in Poti. Op 13 september 2009 werd u na een wagentransport vanuit Georgië in de fabriek in Armenië aangehouden door medewerkers van de veiligheidsdienst. U werd beschuldigd van spionage en het doorgeven van geheime informatie aan uw Azerische vrienden. U zou gefotografeerd geweest zijn door een medewerker van de geheime dienst op het moment dat u foto's van uw legerdienst overhandigde aan uw Azerische vriend in Poti. Gedurende een maand werd u vastgehouden en geslagen. Op 13 oktober 2009 werd u vrijgelaten. Uw advocaat had uw vrijlating gevraagd omwille van uw slechte gezondheidstoestand. Op 15 november 2009, toen u voor een röntgenfoto naar een ander ziekenhuis moest, bent u met behulp van uw schoonbroer het land ontvlucht, samen met uw echtgenote K.(...) R.(...) (OV 6.540.699) en uw zoon A.(...). U reisde naar Poti, waar u een 11-tal dagen in een huurhuis verbleef en u nam de boot richting Odessa, vanwaar u met de wagen naar België reisde. U vroeg op 4 december 2009 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Armenië problemen kende met de autoriteiten na uw deelname aan de protestmanifestaties van 1 maart 2008 in Jerevan enerzijds en omdat u er door de Armeense veiligheidsdienst van verdacht werd geheime informatie door te spelen aan uw Azerische vrienden in Georgië anderzijds. U bent er echter niet in geslaagd uw vrees voor vervolging in Armenië aannemelijk te maken.

Eerst en vooral, wat de problemen betreft die u aanhaalt in verband met uw deelname aan de protestmanifestaties in Jerevan in maart 2008, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven moeilijkheden, namelijk het feit dat u gedurende een vijftal dagen aangehouden werd na de manifestatie van 1 maart 2008 en daarna door de politie in uw dorp in het oog gehouden werd en lastiggevallen werd, in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008, niet uitgesloten. Ze zijn echter niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève. Uit de informatie waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien duidelijk dat de actuele situatie in Armenië, met uitzondering van enkele gekende en gerapporteerde gevallen, géénszins van aard is om te besluiten dat politieke opposanten vervolgd worden in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren omwille van de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Daarnaast, wat uw problemen in 2009 betreft, namelijk het feit dat u op 13 september 2009 werd opgepakt en gedurende een maand werd vastgehouden in het gebouw van de voormalige KGB omdat u beschuldigd werd van spionage en het doorgeven van geheime informatie aan uw Azerische

vrienden, dient opgemerkt te worden dat u ook hieromtrent geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk hebt weten te maken. Zo kon u ook betreffende deze problemen geen enkel sluitend bewijs neerleggen. Ook ter staving van uw hospitalisatie van 13 oktober 2009 tot 15 november 2009, die het gevolg zou geweest zijn van de slagen die u kreeg tijdens uw detentie, kon u geen enkel document neerleggen. Door het manifeste gebrek aan concrete bewijzen wordt de geloofwaardigheid van uw problemen in 2009 aangetast.

Bovendien komt de geloofwaardigheid van uw problemen in 2009 op bijkomende wijze op de helling te staan door volgende vaststellingen. Zo werd opgemerkt dat zowel u als uw echtgenote aanvankelijk unaniem verklaarden in de vragenlijst die bij DVZ opgesteld werd voor het Commissariaat-generaal dat u van 13 oktober tot 15 oktober 2009 in het ziekenhuis zou verbleven hebben en dat u er op 15 oktober 2009 in zou geslaagd zijn te ontsnappen met behulp van uw schoonbroer (vragenlijst Gagik bij DVZ vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 1. en vragenlijst DVZ R.(...) vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.). Bij de aanvang van het gehoor voor het Commissariaat-generaal echter maakte u plots gewag van het feit dat deze datum van 15 oktober bij DVZ foutief werd genoteerd. U beweerde namelijk dat u bij DVZ de datum van 15 november vermeld zou hebben, in plaats van 15 oktober. Toen u werd gevraagd waarom u deze fout bij DVZ dan niet had gemeld op het moment dat het verslag voor u werd vertaald en aan u werd voorgelezen, alvorens het ter goedkeuring te ondertekenen, zei u dat het verslag u bij DVZ met vermelding van de correcte datum werd voorgelezen, namelijk 15 november, terwijl er wel degelijk 15 oktober op papier genoteerd stond, en dat u de fout op papier pas thuis gezien zou hebben (CGVS p.1 en 11). U beweerde verder dat u de tolk van DVZ nog zou hebben teruggezien toen u met de herdenkingsdag van de Armeense genocide naar de Armeense kerk was gegaan. U zou haar toen verteld hebben over de fout in het verslag, maar zij zou u gerustgesteld hebben en gezegd hebben dat u het op het tweede interview maar moest melden (CGVS p.11). Echter, uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie geen van beiden de tolk nog teruggezien zouden hebben na het interview bij DVZ. Jullie zouden haar enkel via telefoon nog gehoord hebben omdat jullie haar telefoonnummer via andere Armeniërs zouden gekregen hebben. Jullie zouden toen van haar aan de telefoon te horen gekregen hebben dat u zich geen zorgen moest maken en dat jullie het bij het volgende interview gewoon moesten aangeven (CGVS R.(...) p.1). Uw echtgenote verklaarde bovendien nog dat jullie maar één keer naar een Armeense kerk zijn gegaan, met Pasen, en dat jullie daar toen geen bekenden zouden gezien hebben. Op de dag van de Armeense genocide zouden jullie volgens haar niet naar de Armeense kerk gegaan zijn (CGVS R.(...) p.1). Door deze tegenstrijdigheden kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan jullie verklaringen omtrent de fout die toevallig gemaakt zou geweest zijn tijdens jullie beider gehoren bij DVZ. Bijgevolg wordt op deze manier ook de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag verder ondermijnd.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw relaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort. Volgens uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS zouden jullie paspoorten aan uw schoonbroer gegeven geweest zijn voor uw reis naar België en zouden jullie ze niet meer teruggekregen hebben van de smokkelaars bij aankomst in België omdat u ze niet meer nodig zou hebben (CGVS p.3). Bij DVZ verklaarde u echter dat uw Armeens paspoort "achtergebleven" was in Armenië (verklaring DVZ vraag 21). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, zei u dat de smokkelaar uw paspoort terug had meegenomen naar Armenië, waarmee u deze tegenstrijdigheid niet echt verklaart, dan wel bevestigt. Door het niet kunnen voorleggen van uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, en door de tegenstrijdige verklaringen die u omtrent dit document aflegde, ontstaat bovendien het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Tot slot legde u weinig geloofwaardige verklaringen af aangaande uw reisweg naar België. Zo weet u noch uw echtgenote of er valse documenten werden aangemaakt voor u tijdens de reis naar België (CGVS p.4 en CGVS R.(...) p.5). U mocht immers geen vragen stellen aan de smokkelaar (CGVS p.4). U zou uw paspoort sinds het moment dat u het had afgegeven toen u in het ziekenhuis lag niet meer gezien hebben. Volgens uw echtgenote zouden jullie het onderweg niet in handen gehad hebben (CGVS R.(...) p. 4). U zou onderweg vanuit Armenië tot in België slechts één keer controle gehad hebben. U noch uw echtgenote konden echter precies zeggen waar, in welk land of aan welke grens deze controle precies plaatsvond (CGVS p.4 en CGVS R.(...) p. 4). Volgens uw echtgenote werd er u toen niets gevraagd en zou er u door de smokkelaar evenmin gemeld geweest zijn wat u moest zeggen in geval van controle (CGVS R.(...) p.4-5). Deze verklaringen omtrent uw reisweg vallen moeilijk te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strict individuele wijze.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar u absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van wat u moest zeggen of doen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring, volgens dewelke u ook niet op de hoogte zou zijn van het feit of er voor u valse documenten werden aangemaakt in functie van uw reis naar België, niet geloofwaardig.

Op basis van het geheel van voorgaande conclusies dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt weten te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag neerlegde, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het rijbewijs, het attest van uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenote en van uw zoon A.(...) bevatten enkel persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw militair boekje bevat louter gegevens in verband met uw militaire dienst. Het diploma van uw zoon A.(...) bevat gegevens over zijn schoolopleiding. De karate-attesten van uw zoon A.(...) betreffen zijn lidmaatschap bij de karate-club in Armenië en het door hem behaalde karate-niveau. De Belgische medische attesten, voorschriften en verslagen die u tenslotte nog neerlegde handelen over uw algemene gezondheidstoestand, die door mij niet in twijfel wordt getrokken. Hoewel in enkele van deze attesten melding wordt gemaakt van PTSD, kan uit deze attesten geen rechtstreeks causaal verband tussen uw psychische problemen en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten worden afgeleid. Bijgevolg kunnen deze documenten, in het licht van de overige hierboven aangehaalde elementen (oa gebrek aan bewijzen, tegenstrijdigheden) voorgaande appreciatie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, K.(...) R.(...) (OV 6.540.699) die zich op dezelfde asielmotieven baseerde als u in het kader van haar asielaanvraag en zelf geen andere problemen ondervond in Armenië (CGVS p.2), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Volgens verzoeker is de motivering gebrekkig omdat erin gesteld wordt dat de door verzoeker aangebrachte elementen onvoldoende zwaarwichtig zouden zijn om in aanmerking genomen te worden als vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoeker oppert dat de commissaris-generaal aanneemt dat de gebeurtenissen die hij heeft aangehaald in zijn verklaringen niet uitgesloten zijn omdat er geen tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden zijn die zijn verklaringen ondermijnen. Verzoeker verwijst verder naar het begrip 'vervolging' dat afgeleid wordt uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en stelt dat dit begrip dient te worden verstaan als *“elke bedreiging van het leven of vrijheid op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging”*. Wanneer er sprake is van de bedreigingen vermeld in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag stelt de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties dat er sprake is van vervolging. Uit de feiten dient, zo oppert verzoeker, te worden afgeleid dat zijn vrijheid wordt bedreigd bij terugkeer omwille van zijn politieke overtuiging waardoor het ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte besloten heeft dat de elementen die werden aangebracht onvoldoende zwaarwichtig zijn. Verzoeker herhaalt dat de feiten niet in vraag worden gesteld en dat hij dienaangaande geen tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Met betrekking tot zijn vasthouding in het gebouw van de voormalige KGB op 13 september 2009 op beschuldiging van spionage, betwist verzoeker de stelling dat hij geen concrete bewijzen heeft neergelegd. Hij verwijst hierbij naar de stukken die hij heeft neergelegd, met name de medische attesten waarin melding gemaakt wordt van PTSD. *“Zelfs al kunnen uit deze attesten geen rechtstreeks causaal verband tussen zijn psychische problemen en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten worden afgeleid, toch kunnen deze stukken volgens verzoeker minstens een begin van bewijs uitmaken.”* Verzoeker verwijst naar het werk van HATHAWAY en poneert dat de bewijslast niet te hoog mag zijn voor de kandidaat-vluchteling gelet op de situatie waarin hij zich bevindt.

Vervolgens gaat verzoeker in op de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal met betrekking tot de duur dat hij in het ziekenhuis zou verbleven hebben. Verzoeker bevestigt dat hij van 13 oktober tot 15 november 2009 in het ziekenhuis heeft verbleven. Verzoeker geeft aan dat hij zelf bij aanvang van het gehoor melding had gemaakt van deze vergissing waardoor men bezwaarlijk kan stellen dat het om een tegenstrijdigheid zou gaan. Met betrekking tot de verklaring van verzoekers echtgenote dat zij geen van beiden de tolk nog teruggezien hebben na het interview, verduidelijkt verzoeker dat zijn echtgenote schrik had de waarheid te vertellen omdat de tolk voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werkte waardoor zij vreesde dat dit negatieve gevolgen zou hebben voor hun asielaanvraag. Verzoeker herbevestigt dat hij via de tolk vernomen had dat zij zich geen zorgen moesten maken en de vergissing gewoon bij het volgende interview moesten aangeven.

Aangaande zijn paspoort en het feit dat hij niet wist met welke documenten hij naar België gereisd is en waar de controle had plaatsgevonden oppert verzoeker dat zijn onwetendheid te wijten is aan het feit dat de passeur zich met alles bezighield en verzoeker zich van niets moest aantrekken. Verzoeker volhardt ook in zijn stelling dat hij zijn paspoort niet meer gezien heeft sinds het moment waarop hij het afgegeven had toen hij in het ziekenhuis lag.

2.2. De bestreden beslissing waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, vindt zijn grondslag in de vaststelling dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In de eerste plaats wordt in de beslissing gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolgingen omwille van politieke redenen is. Hierdoor zijn de gebeurtenissen uit 2008 die verzoeker had aangehaald niet uitgesloten, maar zijn zij niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Met betrekking tot zijn vasthouding in 2009 stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkel sluitend bewijs neerlegt. Ook van de hospitalisatie, die het gevolg was van de slagen die hij tijdens zijn detentie kreeg kan hij geen enkel document neerleggen, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het gedrang brengt. Bovendien blijkt dat verzoeker aangaf dat er een fout werd gemaakt bij het noteren van de einddatum van zijn ziekenhuisverblijf bij het opmaken van de vragenlijsten bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij verzoeker beweert dat de vragenlijst hem met vermelding van de correcte datum werd voorgelezen ter ondertekening. De verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote zijn echter tegenstrijdig met betrekking tot hun ontmoeting met de tolk waarbij zij over deze foutieve weergave zouden hebben gesproken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van hun relaas nog verder op de helling gezet. De commissaris-generaal stelt bijkomend vast dat verzoekers paspoort ontbreekt en dat zijn verklaringen over zijn reisweg naar België weinig aannemelijk zijn. De documenten die verzoeker had voorgelegd en zijn medische attesten kunnen de conclusie betreffende verzoekers asielaanvraag niet wijzigen.

2.3. Verzoeker gaat in zijn middel uit van een onvolledige lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Hoewel de commissaris-generaal de gebeurtenissen uit 2008 inderdaad aannemelijk acht, komt hij op grond van de objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd (stuk 22, Landeninformatie, SRB Armenië), dat de evenementen van 2008 op heden niet langer aanleiding geven tot vervolging, tenzij in bijzondere zeer uitzonderlijke gevallen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij behoort tot deze uitzonderingen, die uitgebreid gedocumenteerd zijn.

2.4. Van vervolging is bovendien slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Met zijn theoretische betoog zoals verwoord in de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde naties dat een omschrijving van het begrip vervolging kan afgeleid worden uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, maakt verzoeker niet in het minst aannemelijk dat hij werkelijk een bedreiging van zijn leven of vrijheid zal ondergaan in Armenië. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn kortstondige arrestatie tijdens de tumultueuze verkiezingsperiode in 2008 op heden aanleiding zal geven tot een bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het feit dat verzoeker hieromtrent geen tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen aflegde, doet niet terzake.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten van september 2009 enig concreet bewijsstuk heeft neergelegd (stuk 21, Documenten). De medische attesten waarnaar verzoeker verwijst, dateren van oktober 2010 en werden in België opgemaakt. Deze maken inderdaad gewag van een posttraumatische stressstoornis, die beweerdelijk zou voortspuiten uit "*évènements de violence vécus en Arménie*" (stuk 21, medisch attest

van psychiater Dr. E.R. d.d. 27/10/2010). In deze attesten kan, in tegenstelling tot verzoekers bewering, hoegenaamd geen begin van bewijs gelezen worden van de concrete aanleiding van zijn psychische problemen.

2.6. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden komt verzoeker niet verder dan het bevestigen van één versie, wat natuurlijk niet volstaat om de tegenstrijdigheid op te heffen. Het feit dat verzoeker melding heeft gemaakt van de tegenstrijdigheid, heft deze niet op. Het is overigens volstrekt onduidelijk waarom verzoekers vrouw schrik zou hebben gehad om de waarheid te vertellen, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert. Zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden immers dat zij na het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog contact hadden met de tolk (stuk 5, gehoorverslag CGVS 09/11/2010, eindpagina; stuk 6, gehoorverslag echtgenote CGVS 09/11/2010, p. 1), maar verzoeker beweerde dat zij de tolk fysiek hadden ontmoet, terwijl zijn echtgenote dit ontkende en beweerde enkel een telefoongesprek te hebben gehad. Waarom een telefonisch contact met de tolk minder negatieve gevolgen zou hebben voor de asielaanvraag – als die er al zouden zijn - dan een fysieke ontmoeting, is de Raad volkomen onduidelijk. De *a posteriori*-verantwoording die verzoeker in zijn verzoekschrift opgeeft, is dus helemaal niet van aard om de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen.

2.7. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Door te bevestigen dat hij onwetend is over de documenten die tijdens de reis werden gebruikt en de plaats waar hij controle had en dat hij zijn paspoort niet meer gezien heeft sinds het moment waarop hij het afgegeven had, weerlegt verzoeker geenszins de objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd waaruit blijkt dat bij binnenkomst in het Schengengebied een strenge en individuele identiteitscontrole plaatsvindt (stuk 22, Landeninformatie, tch2006-180wb, deelfiche, toegang Schengenzone).

2.8. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN